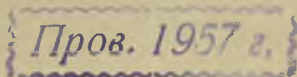
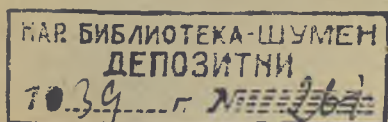

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

отъ 2 юлий до 24 септемврий 1938 г.

Б 4641

1938

КА-3

ИЗУЧАВАНЕ на КНИГИТЪ
РУТЪ и ЕСТИРЪ

Книгоиздателство „НОВЪ ЖИВОТЪ“, София
ул. Солунска 10

56445

КНИГАТА РУТЬ

Въведение

„Тази изящна идилия е свързана като едно приложение към книгата Сждии, чрезъ думитѣ, „и въ днитѣ“, съ които тя започва. Вѣроятно, тя бѣ написана следъ като монархията бѣше вече основана. Нейното написване се смѣта че е дѣло на пророкъ Самуилъ и лесно е да се разбере специалния интересъ, съ който той описва произхода на фамилията, отъ която произлиза младежа, който бѣ помазанъ за бждещъ царъ.

Отъ нуждата, обаче, да се обясни единъ обичай, който бѣше остарѣлъ явствува, че докладванитѣ и описанитѣ събития сж станали рано следъ заселването на Израилъ въ обещаната земя, и по всѣка вѣроятностъ преди още Гедонъ да бѣше сждия. Разказътъ дава една фигуративна и прелестна картина за простотата и красотата на семейния животъ въ тѣзи ранни години; тя ни учи, че ние никога не трѣбва да се отчайваме отъ нашия животъ, защото, по чудни пжтища, които ние не разбираме, Господъ обръща злото въ добро, и просиява съ слънчева свѣтлина презъ тъмното и облачно небе.“

„Презъ Библията день следъ день“ — английска, томъ 2, стр. 40.

1 урокъ — 2 юлий 1938 г. — Залѣзъ слънце 8:09 ч. сл. обѣдъ

Руть избира Израилевия Богъ

Златенъ стихъ: „Руть отговори: не ме принуждавай да те оставя и да се отдѣля отъ тебе; но кждето идешъ ти, тамъ ще дойда и азъ; и дето живѣешъ ти, тамъ ще живѣя и азъ; твоятъ народъ ще бжде мои народъ, и твоятъ Богъ мой Богъ; и дето умрешъ ти, тамъ и азъ ще умра и ще бжда погребана; нека Господъ ми стори това и това, и нѣщо повече да стори; само една смъртъ ще ме раздѣли отъ тебе.“
Руть 1:16, 17.

Гладъ изпѣжда Елимелеха въ Моавската страна

1. Поради гладъ, какво решение взе единъ мжжъ отъ Витлеемъ Юдейски? Кого взе

той съ себе си? Какви бѣха тѣхнитѣ имена?
Рутъ 1;1, 2.

2. Каква скръбъ нападна семейството? Ст. 3.

3. Какво извършиха двамата синове? Колко
време остана семейството въ Моавъ? Ст. 4.

Споменатиятъ въ този урокъ „Таргумъ“ е превода, или по-скоро
обяснението на еврейскитѣ писания.

Следъ вавилонското пленичество, много отъ еврейскитѣ преселници,
които се върнаха въ Палестина не знаеха вече еврейскитѣ езикъ
и въ Синагогитѣ Писанията се четѣха първомъ, после бѣха пре-
веждани и разказвани на арамейски, който тогава се говореше. По-
после тѣ бѣха написани и съставляватъ днешния Таргумъ, или пре-
водитѣ на арамейскитѣ обяснения. Въ написана форма тѣ датиратъ
отъ времето на Павла и другитѣ апостоли и отъ тѣхъ узнаваме,
какъ тогава сж се употрѣбявали и разбирали Писанията.

„Таргумътъ, казва коментарътъ на Кларкъ, учи много ясно, че тѣзи
(Махлонъ и Хилеонъ) сж нарушили Божиата заповѣдъ, като сж се
оженили за чужденки“. Божието наставление къмъ Израила бѣше
„и не се сродявай съ тѣхъ; дъщеря си не давай на сина му, и дъ-
щеря му не вземай за сина си; защото тѣ ще отвѣрнатъ синоветѣ
ти отъ Мене, за да служатъ на други богове и тогава ще се раз-
пали върху васъ гнѣвътъ на Господа, и Той скоро ще те изтрѣби“.
Второзаконие 7: 3, 4.

И на последната църква сж дадени предупреждения и наставления
относно женене съ невѣрващи. Въ II Киринтяномъ 6: 14 апосто-
лътъ казва: „Не се впрѣгайте заедно съ невѣрнитѣ“. А Духътъ на
пророчеството казва: „Опасно нѣщо е да се прави съюзъ съ свѣ-
тски. Сатана знае добре, че часътъ на женитбата е за много млади
мжже и жени край на тѣхната религиозна опитностъ и ползотвор-
ностъ. Тѣ сж загубени за Христа. Може би, за известно време, тѣ
ще полагатъ старания да живѣятъ християнски животъ, но всички
тѣхни усилия се правятъ срещу едно постоянно противодѣйстви-
ваще влияние. Нѣкога за тѣхъ е било привилегия и радостъ да го-
ворятъ за своята вѣра и надежда; но сега тѣ изгубватъ желание
да споменаватъ това, знаейки, че този, съ когото сж свързали сжд-
бата си, съвсѣмъ не се интересува. Въ резултатъ, вѣрата въ скж-
пата истина умира въ тѣхнитѣ сърдца и Сатана коварно ги оплита
въ мрежата на скептицизмъ“. — Свидетелства, английски, томъ 4,
стр. 504, 505.

4. Каква скръбъ сполетѣ Ноеминъ въ края на десеттѣ години? Стихъ 5.

Отново Таргумътъ казва: „Понеже тѣ престѣпиха Божието нареждане и открито се свързаха съ чуждѣ народъ, затова тѣхнитѣ дни бѣха скжсени.“ Ако и това да е традиция, все пакъ то показва становището на еврейския народъ къмъ непослушанието.

Ноеминъ решава да се върне

5. Какво известие достигна до Ноеминъ, относно Израилската земя? Какво решение взе тя? Кой тръгна заедно съ нея? Ст. 6, 7.

6. По пжтя какъвъ съветъ даде Ноеминъ на своитѣ снахи? Какъ ги похвали? Какво имъ желаше тя? Стихове 8, 9.

7. Какъвъ бѣше тѣхния отговоръ къмъ Ноеминъ? Какъ ги убеждаваше тя по-нататъкъ? Стихове 10—13.

8. Следъ като плакаха пакъ, какво решение взе всѣка една отъ тѣхъ? Стихъ 14.

„Рутъ остана съ нея“. Въ своя кратъкъ браченъ животъ моавката Рутъ бѣше намѣрила онова, което я свърза съ нейната свекърва. Още повече, тя даде доказателства, че бѣше се научила да люби и почита религията на Ноеминъ и да уповава на нейния Богъ. Повтарянитѣ изпити, давани ѝ отъ Ноеминъ въ разговоритѣ имъ по време на раздѣлата съ Орфа — завършващи съ завръщането на Орфа при нейния народъ и нейнитѣ богове — даватъ доказателства за дълбокитѣ корени, които религията на Йова бѣ пуснала въ сърдцето на Рутъ.

9. Какво посочи по-нататъкъ Ноеминъ на Рутъ, като причина да се върне въ своята страна? Стихъ 15.

Изборътъ на Рутъ

10. Какъ започна Рутъ молбата си за да продължи заедно съ Ноеминъ? Колко обрече тя на Ноеминъ и нейния Богъ? Стихове 16, 17.

Разясненията на Д-ръ Кларк върху стиховете 16, 17 сж интересни. Той развива нейните думи, както следва: „Едно по-ярко изразяване на приятелски чувства към един приятел не е имало от това. „Аз нѣма да те оставя“ — ще те следвам; ще се заселя тамъ, където ти се заселишъ, — ще вървя тамъ където ти отивашъ; твоятъ народъ ще бѣде мой народъ, — съ най-голяма радостъ се отказвамъ отъ моята страна и решавамъ да свърша днитѣ си заедно съ тебъ. Отъ сега нататъкъ нѣма да имамъ другъ Богъ освенъ твоя, ще бѣда заедно съ тебе при богослужение, както съмъ свързана съ тебъ въ чувства и роднинство. Ще се държа о тебъ, дори до смъртъ; ще умра тамъ където ти умрешъ и ще бѣда погребана, ако е възможно, въ сжщия гробъ. Това бѣше необикновена привързаностъ и, явно безъ нѣкакви свѣтски мотиви.“

11. Кое накара Ноеминъ да престане съ при-
нужденията си Рутъ да се върне? Ст. 18.

Постоянството отъ страна на Рутъ убеди Ноеминъ, че тя се бѣ твърдо решила да се върне заедно съ нея въ Витлеемъ. Тъкмо такава твърдостъ и преданостъ въ намѣренията иска Богъ да бѣдатъ открити отъ всѣка душа, която избере да служи на Христа.

Връщането въ Витлеемъ

12. Какъ бѣха приети дветѣ при пристигането
имъ въ Витлеемъ? Стихъ 19.

13. Какъ свидетелствуваше Ноеминъ за сво-
ята опитностъ? Какъ гледаше тя на скър-
битѣ, които бѣха дошли върху нея?
Стихове 20, 21.

„Господъ ме върна съ праздни ръце“. Тя изгуби трима чрезъ смъртъ. Допустимо е Елимелехъ да е взелъ съ себе си значително имущество въ Моавската страна; понеже, когато той бѣгаше отъ лицето на глада, естествено той ще е взелъ съ себе си и имуществото си, отъ което Ноеминъ се поддържаше до завръщането си въ Витлеемъ. Ако всичко не бѣ изразходвано тя не би могла да каже горното.“ — Д-ръ Адамъ Кларкъ.

14. Въ кое годишно време пристигнаха тѣ
въ Витлеемъ? Стихъ 22.

„При започване на ечемичената жетва“. Това бѣше въ началото на пролѣтътъ, защото ечемичената жетва започваше веднага следъ Пасхата, а този празникъ се празнуваше на 15 число отъ м. Нисанъ, който отговаря почти на нашия Мартъ.“ Кларкъ.

2 урокъ — 9 юлий 1938 г. — Залѣзъ слънце, 8:07 ч. сл. обѣдъ.

Рутъ събира класове въ нивята на Воозъ

Златенъ стихъ: „Нека Господь ти върне за това твое дѣло, и да приемешъ пълна награда отъ Господа, Бога Израилевъ, при когото си дошла, за да се успокоишъ подъ Неговитѣ криле!“ Рутъ 2:12.

Рутъ търси храна чрезъ събиране класове

1. Какво нареждане бѣше далъ Богъ за събиране класове въ Израилскитѣ полета? Левитъ 19:9, 10; 23:22.

„Божиятъ законъ даваше право на беднитѣ върху една частъ отъ произведенията на земята. Когато е гладенъ, човѣкътъ бѣше свободенъ да отиде въ нивата, овощната градина, или въ лозето на съседа си и да яде отъ житото, плодоветѣ или гроздето докато утоли глада си. Съгласно това позволение Исусовитѣ ученици кѣсаха и ядоха житни класове, когато минаваха презъ нивята единъ сѣботенъ день. Всичко, каквото останеше следъ беритбата на нива, овощна градина или лозе принадлежеше на беднитѣ.“—„Патриарси и профоци“, стр. 233.

2. Кой роднина на Елимелеха живѣеше близо до Витлеемъ? Какво бѣше материалното му положение? Рутъ 2:1.
3. Какво поиска Рутъ отъ Ноеминъ да ѝ позволи? Като стигна до нивята, кѣде започна тя случайно да събира класове? Стихове 2, 3.

Воозъ идва на нивата

4. Когато Воозъ пристигна на нивата, какъ поздрави жетваритѣ? Какво му отговориха тѣ? Стихъ 4.

„Този поздравъ между Воозъ и жетваритѣ заслужава особено внимание отъ наша страна. Той каза: ‚Господь съ васъ!‘ Тѣ отговориха: ‚Господь да те благослови!‘ Може ли единъ набоженъ човѣкъ да чете този поздравъ безъ да пожелае възвръщане на тѣзи прости и примитивни времена? Думитѣ могатъ да бждатъ предадени

така: „Господь да бжде съ васъ, да ви пази отъ нещастия, да ви дари сили, за да извършите работата си!“ — „Господь да те благослови съ изобилна жетва и да ти даде благодатъ, за да използвашъ Неговото изобилие за слава на дарителя!“ — Д-ръ Адамъ Кларкъ,

5. За кого попита Воозъ? Какво му отговори жетваритъ? Стихове 5–7.

6. Съ какви любезни думи Воозъ даде съгласието си Рутъ да продължава да събира класове?? Стихове 8, 9.

Израилтянитъ имаха дадени наставления какъ да се отнасятъ съ чужденцитъ, които се свързваха съ Израилъ, сподѣляйки своята участъ съ тази на Божиия народъ. Въ „Патриарси и пророци“ четемъ на стр. 221: „Когато нѣкой чужденецъ се засели при тебе, въ вашата земя, да го не притѣснявате. Пришелецъ, който се е заселилъ при васъ да ви бжде като единъ вашъ туземецъ, и да го обичашъ както себе си, защото пришелци бѣхте въ Египетската земя.“ Левитъ 19: 33, 34. Като се отнесе любезно къмъ Рутъ, Воозъ откри духътъ който Богъ изискваше отъ своя народъ, и съ това изяви вѣрността си къмъ принципитъ на Божието царство.

7. Съ какво смирение Рутъ прие любезността му? Стихъ 10.

Въ ориента винаги е било обичай по-долниятъ да се прекланя предъ по-издигнатитъ. Единъ писателъ разправя за пжтешествието си по планинитъ на Индия, че като ездѣлъ по една планинска пжтека, срещналъ единъ селянинъ пешеходецъ, който, като го видѣлъ веднага отстѣпилъ отъ пжтеката. Когато писателътъ го приближилъ, пешеходецътъ изулъ обувката си (сандали), а като го доближилъ още повече, той се поклонилъ почитателно до земята. Този обичай сжществувалъ все още въ много отдалеченитъ мѣста, макаръ да е изоставенъ тамъ кждето модернитъ обичаи сж промѣнили характера, дори и естеството на човѣка.

Воозъ признава вѣрността на Рутъ

8. Какъ ѝ откри Воозъ, че знае нейната вѣрностъ въ миналото, и какво ѝ пожела за въ бждеще? Стихове 11, 12.

„Нека Господь ти върне за това твое дѣло! За почитанието, което ти си отдала на твоя съпругъ и нѣжната привързаностъ къмъ твоята остарѣла свекърва,

„Да приемешъ пълна награда!‘ Съ голѣма скромность и набожность той ѝ казва съ други думи: Любезността, която азъ ти оказвамъ е малка въ сравнение съ твоята заслуга; само Господь може да даде, „пълна награда“ за добрината ти къмъ твоя съпругъ и свекърва; и Той ще го стори защото „ти си дошла при Него“ за да се успокоишъ подъ Неговитѣ криле“ — да приемешъ Неговата воля. Сравнението е взето отъ малкитѣ пиленца, които, като видятъ граблива птица се криятъ подъ крилетѣ на майка си; тамъ търсятъ прибѣжище и отъ буря, студъ и др. бедствия. Отъ тукъ става явно че Рутъ вече е била приела еврейската религия.

9. Какъ отговори Рутъ на любезността на Вооза? Още каква друга любезность и оказа той? Стихове 13, 14.

10. Каква заповѣдь даде Воозъ на слугитѣ си? Какъвъ бѣше резултатътъ отъ труда на Рутъ въ първия день? Стихове 15—17.

„Нека събира и между снопитѣ“. Това бѣше една рѣдка привилегия, защото обичай бѣше никой да не събира класове докато не се прибератъ сноповетѣ. „Една ефа ечемикъ“ е около 23 кгр. Това е една хубава работа за единъ день.

Рутъ докладва на Ноеминь

11. Когато Рутъ се завърна при Ноеминь, какви въпроси и зададе тя? Какво обичайно благословение бѣ изречено? Какво ѝ откри Рутъ? Ст. 18, 19.

„Ако искаме да съберемъ отъ нѣщо много, трѣбва да използваме малкото. Какво ли би могло да се стори, ако никога не се отминаваше онова, което заслужава да се запази! Презъ нашия животъ ние сме тъпкали съ нозе онова, което, ако бѣше запазено щѣше да ни създаде „златенъ вѣкъ“ за самитѣ насъ. Не може да събира добре, който не може да пази. Ако искаме да успѣемъ, трѣбва да вървимъ дълго следъ като сме се уморили. Ние трѣбва да събираме съ по-голѣма грижливостъ и прилежание, помнейки, че трѣбва да живѣемъ завѣки отъ резултатитѣ на този животъ. Ако хората помнѣха, че събиратъ злато за корона, или желѣзо за окови, тогава щѣха да бждатъ по-внимателни какво събиратъ.“ — „The Sermon Bible“, томъ I, стр. 409.

12. Какъ изрази Ноеминъ отново благодарността си? Какво каза тя за Воозъ?
Стихъ 20.

„Нашъ близъкъ . . . нашъ роднина“. „За да се запазеше семейния родъ, когато нѣкой братъ умираше бездетенъ, следващия неговъ братъ взимаше неговата вдовица; и децата отъ този бракъ се считаха като деца на умрѣлия братъ. Длъжността на най-близкия роднина бѣше трояка:

1) Трѣбваше да откупи загубеното наследство, или този, който е билъ принуденъ да се продаде като слуга. 2) Негово право бѣше да си отмъсти за кръвта на нѣкой отъ семейството, като убие убиеца. 3) Той трѣбваше да вземе вдовицата на своя братъ или роднина, ако последния е умрѣлъ бездетенъ. Ако най-близкиятъ роднина въ нѣкой случай откажеше, той биваше опозоряванъ, изгубваше право надъ наследството и втория роднина заемаше неговото мѣсто и се оженваше за вдовицата, както е случая съ Воозъ.“ — Кларкъ

13. Кои Воозови думи съобщи Рутъ на Ноеминъ? Стихъ 21.

14. Какъвъ съветъ даде Ноеминъ на Рутъ относно работата ѝ? Какъ послуша Рутъ съвета ѝ? Стихове 22, 23.

3 урокъ — 16 юлий 1938 г. — Залѣзъ слънце 8'03 ч. сл. обѣдъ
Рутъ и нейниятъ сродникъ

Златенъ стихъ: „За това не бой се, дъще! азъ ще сторя за тебе всичко, що ти каза; защото при всѣка вратня у моя народъ знаятъ, че ти си добродѣтелна жена“. Рутъ 3:11.

1. Какво търсѣше Ноеминъ за Рутъ, снаха си? Рутъ 3:1.

— Ноеминъ търсѣше прибѣжище за Рутъ, снаха си. Ще си спомните, че въ глава 1 стихъ 9 тя, говорейки на дветѣ си снахи казва: „Да ви даде Господъ да намѣрите прибѣжище всѣка въ кѣщата на своя мжжъ!“ Изглежда, че и въ глава 3, стихъ 1 тя загатва същата мисль и, познавайки праведността на Вооза и закона относно женитбата на израилевитѣ вдовици, а сжщо и близкото родство на Вооза, което го задължаваше да се ожени, тя се опита да напомни по нѣкакъвъ начинъ на Вооза какво е задължението му.

2. Какво щѣха да правятъ Воозъ и слугитѣ му, следъ като жетвата се привърши? Ст. 2.
3. Какъвъ планъ представи Ноеминъ на Рутъ? Какъ се огнесе Рутъ къмъ него? Стихове 3—5.

Само това, че Ноеминъ познаваше праведността на Воозъ може да извини съвета, който тя даде на Рутъ. При обстоятелствата и обичаитѣ на онѣзи времена постѣпката ѣ бѣше безспорно оправдателна. Онова, което би било фатална грѣшка при обикновени обстоятелства, сега причини това, което израилскиятъ законъ за наследството изискваше.

4. Какво бѣше намѣрението на Ноеминъ като наставляваше по този начинъ снахата си? Второзаконие 25:5, 6.

Израилскиятъ законъ за наследството изискваше най-близкиятъ сродникъ да се ожени за вдовицата на израилтянина и да въздигне семейството въ негово име. Ако най-близкиятъ сродникъ не изпълнеше закона той биваше публично опозоренъ и задължението падаше върху следващия най-близкъ сродникъ.

Рутъ последва наставленията на Ноеминъ

5. Колко внимателно изпълни Рутъ наставленията на свекърва си? Рутъ 3:6, 7.
6. Какъ се събуди посрѣднощъ Воозъ? Какво откри той? Какъвъ въпросъ зададе? Какво отговори Рутъ? Стихове 8, 9.

Изразътъ: „Простри крилото си надъ твоята рабиня“, въ действителностъ значи: „Вземи ме за твоя жена“, или както Таргумътъ го превежда: „Нека рабинята ти се нарече съ името ти, и вземи ме за жена, защото ти си моятъ изкушителъ“, т. е. ти си сродникътъ, комуто принадлежи правото на изкупление. Дори и до сегашни дни, когато единъ еврейнъ се ожени, той мѣта полата, или края на металото си надъ жената, въ знакъ на това, че я зема подъ свое покровителство.“ — Д-ръ Адамъ Кларкъ.

Воозъ обещава на Рутъ да ѣ помогне

10. За какво похвали Воозъ Рутъ? Какво ѣ обеща? Като каква бѣ позната тя въ Витлеемъ? Стихове 10, 11.

Похвалата на Вооза, защото е избрала него, съгласно еврейския законъ, а не е потърсила да се ожени за по-млади мъже, е принаване на нейната набожност и вѣрностъ спрямо закона на народа, чиято вѣра бѣ приела. Чрезъ този изборъ тя доказа, че не е обикновена прозелитка, но че е поела върху си напълно всички задължения на Божия народъ.

8. Какво откри Воозъ на Рутъ относно родството? Ако по-близкиятъ сродникъ не изпълни задълженията си, какво щѣше да стори Воозъ? Стихове 12, 13.
9. Преди да се разсъмне, когато Рутъ стана, какъвъ съветъ ѝ даде Воозъ? Ст. 14, 15, 17.

Рутъ отново докладва на Ноеминъ

10. Пристигайки въ къщи, какъ бѣ поздравена Рутъ отъ Ноеминъ? Колко подробно ѝ разправи Рутъ опитността си? Ст. 16.
11. Какъвъ съветъ даде Ноеминъ на Рутъ относно работата? Ст. 18.

Ноеминъ отново направлява случая на Рутъ. Явно е, че тя добре познава Вооза. Тя познава неговата вѣрностъ къмъ принципа, неговата енергия и сила за извършване правото. Тя знаеше, че той нѣма да си почине, докато не издири най-близкия сродникъ и не узнае, дали той ще изпълни закона или не. Воозъ бѣше обещалъ „живъ е Господъ“ (ст. 13) и заклѣлъ се, той нѣмаше да се бави да реши работата незабавно.

12. Каква бѣше целта на Моисеевия законъ относно наследството? Второз. 25:6.

4 урокъ—23 юлий 1938 г.—Залѣзъ слънце, 7:59 ч. сл. обѣдъ.

Воозъ изкупва наследството на Елимелеха

Златенъ стихъ: „И думаха женитѣ на Ноеминъ: да бжде благословенъ Господъ че те не остави днесъ безъ наследникъ! И нека бжде славно името Му въ Израиля“ Рутъ 4:14.

Предъ градскитѣ порти

1. Следвайки древния обичай, къде отиде Воозъ онази сутринъ? Кой се появи?

Какъ го посрещна Воозъ? Съ какъвъ резултатъ? Рутъ 4:1.

Постъпката на Воозъ да седне предъ градскитѣ порти и да чака появяването на сродника бѣше нѣщо обикновено за онѣзи дни. Ако нѣкой имаше нѣщо да замоли или пъкъ имаше да представи нѣкое дѣло предъ опредѣления сждъ на онѣзи дни, той следваше процедурата на Вооза.

2. Още кои други позика Воозъ? Стихъ 2.

Изглежда, че това число бѣше нужно, за да се образува единъ сждъ. Колко проста и колко разумна бѣше тази процедура! 1) Човѣкътъ, който имаше тѣжба, отиваше предъ градскитѣ порти. 2) Той стоеше тамъ, докато лицето, съ което имаше тѣжба, минеше покрай портата, на пътъ за работата си. 3) Извикваше го по име и той спираше и сѣдаше. 4) Следъ това биваха повиквани десетъ старейшини, които идваха и сѣдаха. 5) Когато всичко това се извършеше, ищецътъ представя тѣжбата си. 6) Следъ това ответникътъ дава своя отговоръ. 7) Щомъ старейшинитѣ изслушваха случая, представенъ отъ ищеца и ответника, тѣ произнасяха присжда, която винаги биваше въ съгласие съ мѣстнитѣ обичаи. 8) Докато се вършеше това, хората, които случайно присѣтствуваха, биваха свидетели на дѣлото. И така, дѣлото се разглеждаше безъ адвокати и прокурори. — Кларкъ.

3. Какъ представи Воозъ положението на Ноеминь и Рутъ предъ старейшинитѣ и близкия сродникъ? Какъвъ бѣ отговора на сродника? Стихове 3, 4.

4. Споредъ Вооза, какво още трѣбваше да стори сродникътъ, за да изкупи наследството? Стихъ 5.

5. Какво промѣнено становище взе сродникътъ? Стихъ 6.

Изкупването на Елимелеховото наследство

6. Какъвъ обичай имаше въ древния Израилъ, когато единъ сродникъ не може да изкупи наследството? Стихъ 7.

7. Въ съгласие съ това, какво стори сродникътъ? Стихъ 8; Второз. 25:7—10.

Най-напредъ Воозъ представи случая относно земята, която принадлежеше на Ноеминь и бѣше частъ отъ семейното наследство. Сродникътъ бѣше готовъ да купи и запази земята, но се спрѣ, когато узна, че, за да я купи трѣбва да се ожени за Рутъ, жената на Махлонъ, умрѣлия синъ на Ноеминь. За последната частъ на тази опитностъ коментарътъ на Кларкъ казва: „Законътъ за такъвъ случай е даденъ обширно въ Второз. 25: 5—9, именно: Ако братъ, който се е оженилъ за жена умре бездетенъ, по-стария братъ трѣбва да вземе вдовицата, за да съзида дома на умрѣлия си братъ; той имаше и право да изкупи наследството, ако то е отчуждено. Но, ако лицето, което имаше право на изкупване не желае да вземе жената, тогава тя трѣбва да изуе обущата му и да го заплое въ лицето; отъ тогава нататкъ той биваше считанъ за опозоренъ мъжъ. Въ нашия случай се изува само обувката, вѣроятно затова, че обстоятелствата не му позволяваха да откупи земята и вземе Рутъ за жена; и поради това уважително извинение останалата частъ отъ церемонията — заплуването — не е приложена“.

8. Какъ обяви Воозъ купуването на наследството предъ старейшинитъ? Рутъ 4:9, 10.
9. Обявявайки се за свидетели, какви благоговения изказаха старейшинитъ на Вооза? Стихове 11, 12.

Раждането на Овидъ

10. Какъ почете Богъ женитбата на Воозъ съ Рутъ? Стихъ 13.
11. При раждането сина на Рутъ, какъ почетоха Витлеемскитъ жени Ноеминь? Стихове 14, 15.
12. Какво стана Ноеминь на детето? Какъ нарекоха приятелкитъ на Ноеминь детето? Дѣдо на кой царъ стана детето? Стихове 16, 17.

Синътъ на Рутъ и Воозъ бѣ нареченъ Овидъ (служене) отъ съседитъ на Ноеминь. Тъ се радваха заедно съ Ноеминь за раждането на нейния внукъ отъ Рутъ, която се бѣ показала къмъ свекърва си по-добра отъ „седемъ сина“. Не е чудно тогава, че Ноеминь взе детето подъ своитъ любящи грижи. То порастна и стана баща на Иесея, баща на Давида, отъ юдиното племе.

Праотецъ на нашия Господъ

13. Отъ кого произлизаше Воозъ ? Чий синъ бѣше Фаресъ ? Стихове 18—21 ; Мат. 1:3.
14. Като прапрадѣдо на Давидъ, праотецъ на кого стана Воозъ ? Какъвъ урокъ може да се извлѣче отъ това родословие ? Матей 1:5—16.

Изучаване родословието на Овидъ ни довежда въ крайнитѣ стихове на книгата Рутъ до три личности, които по рождение бѣха чужденци на заветитѣ на обещанията, чужди на израилевитѣ племена. Майката на Фаресъ бѣше хананейка; Рахавъ, майката на Воозъ бѣше жителка на града Иерихонъ, и Рутъ, майката на Овида бѣше моавка. Линията продължава презъ Иесея и Давида, по княжеска линия, до Христа, Изкупителя, Безгрѣшния Божия Синъ. Въ „Желанията на вѣковетѣ“ ние четемъ следното за неговото родословие: „За Исуса би било вече безкрайно голѣмо унижение, ако приемеше човѣшко естество даже отъ Адама, когато гой бѣше още невиненъ въ Рая. Той, обаче, прие това естество когато расата бѣше отслабнала отъ четихилядното господство на грѣха. Какво унижение ! Както всѣко чадѣ на Адама, Той прие резултатитѣ отъ действащия великъ законъ на наследствеността. Какви бѣха тѣзи резултати сж посочени ясно въ историята на Неговитѣ земни праотци. Той се роди съ такава наследственостъ, за да сподѣля нашитѣ скѣрби и изкушения, и да ни даде примѣръ за безгрѣшенъ животъ“. Страница 48.

Изследване родословието отъ Адама до Христа ни открива не само езически сродства, но и всичката слабостъ на човѣшката плътъ, открита въ праотцитѣ на Божия Синъ. Книгата на Рутъ ни дава връзката, която открива родословието на Месия, и тѣзи нѣколко последни стихове проследяватъ родословието отъ Юда, Якововия синъ, презъ Давида, Израилевия царъ и праотецъ на Исуса.

КНИГАТА ЕСТИРЬ

Въведение

Книгата Естирь представя една чудесна, значителна история. Разказанитѣ тукъ събития се разиграха въ Суза, единъ градъ въ провинцията Еламъ въ Персія. Този градъ омайва всѣки библейски изследователъ. Въ последнитѣ дни

на Вавилонското царство, Данаилъ бѣ премѣстенъ въ двореца Суза, дето предъ очитѣ му се представиха бждешитѣ политически царства, а и нѣща отнасящи се до Божието царство. (Дан. 8 гл.) Пакъ тукъ, нѣколко години следъ днитѣ на Естирь, Неемия, единъ дворцовъ човѣкъ на царь Артаксеркса, получи царската поржчка, да изгради отново Иерусалимъ.

Асуиръ е гръцкото име на Ксеркса; тъй Естирь стана царица на великия персийски царь, който поведе мощната си войска противъ Гърция.

Нито съдържанието на книгата Естирь, нито какво и да е достоверно предание ни издава кой е авторътъ. Последнитѣ пасажии на книгата (гл. 10) изглежда да изключватъ предположението, че е била написана отъ Мардохея. И. М. Прайсъ казва:

„Следъ всичко казано се идва до заключението че книгата е написана вѣроятно презъ персийското време, скоро следъ царуването на Артаксерксъ Мнемонъ (406—359 г. пр. Хр.) и именно отъ единъ еврейинъ въ Суза, който добре познаваше палата и персийската история съ персийскитѣ нрави и наредби. Целта на книгата е да запази за народа произхода и значението на празника Пуримъ“ (Паметници и Стария заветъ — английска сгр. 411.) „Новитѣ открития“ казва интернационалната стандартска библийска енциклопедия, „потвърждаватъ чудесната точност на книгата.“ Всички резултати на археологически проучвания показватъ, че книгата Естирь дава една точна картина на живота, обичаитѣ и политическата организация по времето на персийскитѣ царе.

Въ книгата Естирь Богъ се явява като избавителъ на своя народъ, и евреитѣ приписватъ Нему, дето бѣха запазени отъ враговетѣ имъ при онзи случай. Отъ обрисуваното въ нея събитие юдейскиятъ народъ всѣкога е празнувалъ празника Пуримъ за споменъ на онова избавление. Това само по себе си е едно доказателство за достоверността на разказаното избавление.

Какво значение има тази опитностъ на древния, Божий народъ за днешнитѣ му чада ни се обяснява какво следва:

„Горчивитѣ опитности на Божия народъ въ днитѣ на Естирь не сж ограничени само за онова време. Писателътъ

на Откровението, който надниква въ вѣковетѣ до края обя-
снява „Змеятъ се прогневи върху жената и отиде да на-
прави война съ останалитѣ отъ нейното потомство, които
пазятъ Божиитѣ заповѣди и иматъ свидетелството Исусъ
Христово.“ Нѣкои, които живѣятъ сега на земята, ще ви-
дятъ изпълнението на тѣзи думи. Сжщиятъ духъ, който въ
преминалитѣ епохи подбуждаше, човѣцитѣ къмъ преслед-
ване на Божиитѣ чада, пакъ ще ги подбужда, да се отна-
сятъ сжщо тѣй къмъ тия, които оставатъ вѣрни на Бога. Да-
же още сега се взематъ мѣрки и приготовления за послед-
ната голѣма борба.“ („Пророци и царе“—английска, стр. 605).

5 урокъ — 30 юлий 1938 г. — Залѣзъ слънце, 7:52 ч. сл. обѣдъ.

Угощението на царь Артаксерксъ

Златенъ стихъ: „Всѣкиго почитайте, братството обичайте
отъ Бога се бсйте, царя почитайте“ I Петрово 2:17.

Славата на Артаксерса

1. До кжде се простираше царството на Ар-
таксеркса? Естирь 1:1.

2. Кжде се намираше царския палатъ? Ст. 2.

Споредъ доклада на Ксенофонъ, царството на Артаксеркса се прос-
тираше отъ Индия и Червеното море на истокъ до Черно море на
северъ, Египетъ и Сирия на западъ и Етиопия на югъ. Суза, нари-
чана отъ персийцитѣ Сустеръ, бѣше тогава столицата. Френски ар-
хеолози сж намѣрили при разкопкитѣ си въ Суза здания, за които
предполагатъ да сж палатитѣ на Артаксеркса и Естирь. Този палатъ
е заемалъ една площъ надъ 10 декара. Главниятъ салонъ, съ цар-
ския тронъ, е билъ украсенъ съ 36 изящни колони, високи надъ
20 метра, които сж крепѣли художественъ таванъ, изработенъ отъ
кедрово дърво, донесено отъ Ливанскитѣ планини.

3. Кое царство владѣеше Артаксерксъ? Какво
направи той презъ третата година на сво-
ето царуване? Колко дена показваше той
своего богатство и величие? Стих. 3, 4.

4. За клоко души бѣше приготвилъ той уго-
щение? Какъ бѣ украсено мѣстото, кж-
дето се даде угощението? Стих. 5, 6.

„Какво по-естествено отъ това, гордиятъ монархъ, който претърпѣ унизително поражение отъ гръцкитѣ трупи, да се погребѣ въ своя величественъ пелатъ?“ (Паметницитѣ и Стария заветъ англ. стр. 406). „Луксътъ бѣше единъ бѣлегъ за источнитѣ монарси, а особено за персийцитѣ. Презъ време на тѣхнитѣ празденства, които бѣха великолепни и продължаваха дълго време, се излагаше тѣхното богатство, тѣхната слава и т. н., а тѣхнитѣ поети и ласкатели държеха най-блѣскави и похвални речи за тѣхъ. (Д-ръ Адамъ Кларкъ).

5. Какви приготовления бѣха направени, за да се задоволятъ всички желания на гоститѣ? Стихове 7, 8.
6. Какво направи царица Астинъ презъ сжщото време? Стихъ 9.

Астинъ повикана да се яви предъ князоветъ

7. Какво заповѣда Артаксерксъ на своитѣ скопци въ седмия день? Съ каква цель? Стихове 10, 11.
8. Какъ се отнесе Астинъ къмъ тази заповѣдъ? Какъ действува това на Царя? Стихъ 12.

„Тукъ ще хвърлимъ единъ погледъ върху една жена, въ която честолубието е било твърде силно за да приеме една покана, която е била противна на обичаитѣ по онова време, защото тогава на женитѣ не е било позволено да се показватъ публично“.

Кларкъ казва: Астинъ знаеше много добре, че това непослушание ще ѝ струва короната, а може би и живота; но тя пренебрегна и дветѣ нѣща, когато видѣ, че нейната добродетель и честь сж изложени на рискъ.

„Това противопоставяне е едно ясно доказателство за нейната скромность. Тя бѣше красива, и въ нейна полза би било, ако бѣ се показала. Сега ѝ се предлагаше най-удобния случай да покаже своята суетность, ако въобще притежаваше такава; и все пакъ, тя отказа да направи това.“

„Поздравявамъ те, благородна жено! Бжди винаги за примѣръ на този родъ въ подобни случаи. Действително, когато вземемъ всичко подъ внимание, малко сж женитѣ, които приличатъ на Астинъ“.

Астинъ изпада въ немилость

9. Кого повика тогава царьтъ? Какви по-

стове заемаха тѣзи седмина въ царството ?
Стихове 13, 14.

10. Какъвъ труденъ въпросъ имъ бѣ зада-
денъ ? Стихъ 15.

11. Кой взе пръвъ думата ? Какво мнение си
съставиха тѣ за Астинъ, когато тя отхвър-
ли заповѣдта на царя ? Стихове 16—18.

Казва се, че съветниците на царя сж били персийски и мидийски князе. Като тайни съветници, тѣ сж имали винаги достѣпъ при царя. Мемуканъ, който както изглежда е говорилъ винаги отъ името на всички князе, е билъ единъ безподобенъ ласкателъ и чрезъ своя съветъ е искалъ да спечели благоволенieto на царя, а сжщевре-менно да прокара и собственитѣ си цели ; като препорѣчва на царя развеждането му съ Астинъ, да оправдае съ това закона за подчи-нението и робството на персийскитѣ жени. Само онзи, който бѣше опияненъ отъ властъ и помраченъ отъ вино, можеше да пожелае онова, което се целѣше съ издаването на това нареждане.

12. Какво препорѣчаха тѣ на царя ? Ст. 19, 20.

Изразѣтъ : „Тѣй непромѣнимо, както законитѣ на мидийцитѣ и пера-сийцитѣ“ е станалъ вече пословица. Персийцитѣ проявяваха такава голѣма мъдростъ, че вед-ажъ издадени закони, никога не можех-да се промѣнятъ и трѣбваше да се прокараватъ независимо отъ по-следствията. Това се вижда и при единъ по-късенъ случай въ исто-рията на Естиръ.

13. До каква степенъ изпълни царѣтъ плана
на Мемукана ? Стихове 21, 22.

Богъ е далъ нареждане, а и здравия човѣшки разумъ винаги е изисквалъ мъжѣтъ да управлява домѣтъ. Който познава тогаваш-нитѣ и днешни ориенталски обичаи, той мъчно може да разбере защо случаятъ не е билъ такъвъ и въ персийскитѣ домове. За-повѣдта на разгнѣвения царъ е била плодъ на неговото пияно състояние и неговата мъжка гордостъ, а сжщо така и единъ явенъ отбой на неговата гузна съвѣстъ, на която той упорито се проти-вopостави. Съ една група отъ съветници, които сжщо така сж били въ постоянно пиянство, едва ли можеше да се очаква нѣкоя по-добра присѣда.

6 урокъ — 6 августъ 1938 — г. Залъзъ слънце, 7:43 ч. сл. обѣдъ

Еستيرъ бива избрана за царица на Персия

Златенъ стихъ: „И думата на Мардохея Еستيرъ изпълняваше и сега тъй, както и когато бѣше при него на възпитание“ Еستيرъ 2:20.

На мѣстото на Астинъ

1. Какъвъ планъ бѣ предложенъ по-късно на Артаксеркса за замѣстването на Астинъ? Еستيرъ 2:1—4.

Безсѣмнено, походътъ на Артаксеркса противъ гърцитѣ се пада между събитията въ първата и втората глави. Голѣмото праздненство бѣше въ третата година на неговото царуване (Еستيرъ 1:3), а Еستيرъ стана царица презъ седмата година на неговото царуване (глава 2:16).

2. Кой живѣеше въ столицата Суза? Къмо кое племе се числѣше той? Съ кого бѣше той отведенъ като пленникъ въ Вавилонъ? Ст. 5, 6.

Въ Таргума (едно еврейско тълкувание на оригинала) се прави една интересна забележка кждето се казва: „Той бѣше синъ на Иаира, синъ на Семей, синъ на Гера, синъ Кисеевъ,“... и „този бѣше сж-щиятъ Семей, който Давидъ прокле и когото Давидъ не допусна да бжде убитъ отъ Иоава, защото видѣ отъ Духа на пророчеството, че той ще бжде предшественикъ на Еستيرъ и Мардохей.

3. Кой живѣеше при Мардохей? Какво се казва за нейната красота? За каква я бѣше взелъ Мардохей? Ст. 7.

Еستيرъ въ царскиятъ домъ

4. Кжде и подъ чие покровителство бѣ поставена Еستيرъ между многото други? Ст. 8.
5. Чие благоволение спечели Еستيرъ? Какво ѝ бѣ дадено? На кое мѣсто въ женския домъ бѣ заведена тя? Ст. 9.

Кларкъ казва: „Тя му се понрави много повече отъ всички други, може би поради нейното прилично държание и отъ нейното пленително, макаръ и скромно поведение“. Седемъ девойки ѝ бѣха дадени за прислуга и тя бѣ привилегирована съ най-доброто мѣсто въ женския домъ. Изглежда, че Естирь е получила отъ дома на Мард хея едно много добро възпитание, и когато попадна въ крайно възискателнитѣ обстоятелства на царския домъ тя внесе своята тактичностъ и прелесть, които бѣ придобила въ дома на своя възпитателъ.

6. Какво не откри Естирь никому? Какъ показа Мардохей, че се грижеше за нейното благосъстояние? Ст. 10, 11.
7. Чии наставления прие тя, когато дойде нейниятъ редъ да влѣзе при царя? Ст. 15.
8. Съ какво бѣ привилегирована Естирь въ царския домъ? За какво бѣ провъзгласена тя? Ст. 16, 17.

„Ние не трѣбва да сѣдимъ Естирь споредъ нашата мѣрка, но споредъ обичаитѣ на нейното време. Всѣка една отъ тѣзи девойки бѣше законна жена на царя; тя оставаше въ неговия домъ и му бѣше жена отъ по-долень чинъ. Но колко голѣмо е влиянието на християнството, като издига нашата мѣрка и дава на свѣта единъ повъзвишенъ моралъ! На нея не бѣше заповѣдано да отрече своя произходъ, а само посъветвана да не го изявява безпричинно. Ст. 10. Когато по-късно получи властъ, тя не се убоя да изповѣда своятъ произходъ. Така тя постигна най-високото мѣсто въ свѣта, къмъ което една жена може да се стреми. Богъ я възвиси, за да послужи за една велика и благородна цель.

Царьтъ обикна Естирь много повече отъ всички други жени, които бѣха въ неговия домъ и „той я направи, както се казва въ ориента, султанка или царица. Тя бѣше господарка надъ другитѣ жени, които бѣха принудени да ѝ отдаватъ най-голѣма почитъ“. (Кларкъ).

9. Какъ отпразднува царьтъ коронясването на Естирь за царица на Мидия и Персия? Ст. 18.
10. При този случай, кжде седѣше Мардохей? Какво не бѣше известила още Естирь?

Защо запази тя това нѣщо за себе си?
Ст. 19, 20.

11. Какъв заговоръ откри Мардохей, когато седѣше при царскитѣ врати? Ст. 21.

12. Кой уведоми царя за това? Съ какъв резултатъ? Къде бѣ записанъ този случай? Ст. 22, 23.

„Нейниятъ роднина Мардохей откри единъ заговоръ срещу царя, и го каза на храненицата си, царицата, и тя съобщи това на своя съпругъ — царѣтъ. Дѣлото остана невъзнаградено, но върниятъ пазачъ на вратата не остана разочарованъ. Той не се е трудилъ за заплата, но отъ чувство на дългъ. Дѣлото бѣ записано на небето и на земята и донесе плодъ. Достатъчно е когато ние извършваме нашиятъ дългъ и сме угодни предъ Бога.“ („Презъ Библията день следъ день“, английска, т. IV стр. 37).

7 урокъ—13 августъ 1938 г. — Залѣзъ слънце, 7 34 ч. сл. обѣдъ
Единъ планъ за унищожаване на Израиля

Златенъ стихъ: „Но вие сте родъ избранъ, царствено свещенство, народъ светъ, люде придобити, за да възвестите съвършенствата на Оногова, Който ви е призовалъ отъ тъмнината въ чудната своя свѣтлина;“ 1 Петрово 2:9.

Възвеличаването на Аманъ

1 До какъв чинъ възвеличи Артаксерксъ Аманъ, агагеца? Естирь 3:1.

2. Какъ се отнасяха слугитѣ на царя съ възвеличения Аманъ? Само кой правѣше изключение? Ст. 2.

3. Какво казаха тѣ на Мардохей? На кого съобщиха това, когато видѣха, че не могатъ да повлияятъ на Мардохея? Ст. 3, 4.

„Библейскиятъ тълкувателъ, Адамъ Кларкъ, обяснява държанието на Мардохея така: „Той не преклони колѣне; нито пъкъ му указа почитание, и не падна ничкомъ“. Отъ тѣзи думи се вижда ясно, че Аманъ не е очаквалъ само едно обикновено уважение, на което Мардохей се е противопоставилъ; този видъ почитание се разбира ясно

отъ думата Кара, което значи поклонъ. На такова почитание той не можеше да се противопостави въ никой случай, безъ да бжде обвиненъ въ неоправдано непокорство, а и никжде въ Еврейския законъ не се забраняваше такова почитание. Но Аманъ очакваше почитанне, което често се отдаваше на персийския царь, единъ видъ богопочитание; означава се съ думата Шахахъ, което означава лѣгане на земята, най-висшата степенъ на почитание, което може да се отдаде на Бога или на човѣкъ; изразява се, като се легне по очи на земята съ опънати ръце и крака и допре устнитѣ си до земята. „Таргумътъ казва, че Аманъ си е направилъ една статуя, предъ която е трѣбвало всѣки да се покланя и да величае Амана. Всички евреи мислятъ, че Мардохей се е противопоставилъ да лѣга на земята, защото това се е считало за идолопоклонство. Ето защо и въ апокрифа на тази книга се казва, че Мардохей се е молилъ: „Ти знаешъ, че не за обида и не отъ гордостъ и не отъ пустославие азъ вършихъ това дето се не поклонихъ на Амана, защото азъ драговолно бихъ цѣлувалъ стѣпкитѣ на нозетѣ му за спасение на Израиля; но азъ се убояхъ да отдамъ на човѣци слава, която подобава само на Бога“.

4. Какъ подеиствува държанието на Мардохея на Амана? Стихъ 5.

Планътъ на Амана противъ евреитѣ

5. Какъвъ лошъ планъ скрои Аманъ противъ всички евреи въ страната? Стихъ 6.

Жадниятъ за отмъщение Аманъ не се задоволи съ това да си отмъсти само на Мардохея, единствения, който се противопостави да изпълни неговото нареждане. Мардохей не бѣше оскърбилъ Амана, но той само се противопостави да отиде по-нататѣкъ отколкото Божиитѣ заповѣди му позволяваха. Тукъ не се касаеше за уважение, отдаване почестъ, но за почитание което подобаваше само на Бога, за това е и това противопоставяне отъ страна на Мардохей.

6. Колко време хвърляха Аманъ и неговитѣ слуги жребие, докато съобщи на царя своето намѣрение? Стихъ 7.

Аманъ искаше да узнае, кой день ще бжде най-удобенъ за изстребането на евреитѣ, за да не може никой да избѣга. Най-напредъ бѣ установенъ деньтъ, а следъ това месеца и жребието се падна на месецъ адаръ. Гръцкиятъ текстъ казва, че опредѣлениятъ день е билъ 14 презъ онзи месецъ (еврейскиятъ — 13).

7. Какво твърдение представи Аманъ предъ царя относно евреитѣ? Стихъ 8.
8. Какво е възнамѣрявалъ винаги Богъ, когато се е отнасяло за отношенията на Неговия народъ къмъ свѣта? 1 Петр. 2:9.

Описанието на Амана за еврейския народъ показва, че макаръ тѣ да не сж живѣли напълно споредъ Божиитѣ предписания,— тъй като пропуснаха да отидатъ обратно въ страната си, когато Божието провидение имъ отвори пѣтя, но по свой изборъ продължиха да живѣятъ всрѣдъ езичниците — все пакъ, тѣ продължаваха да изповѣдватъ Бога и се стараеха да изпълняватъ предписанията на своята вѣра. „И законитѣ имъ се различаватъ отъ законитѣ на всички народи и царскитѣ закони тѣ не изпълняватъ“. Това обвинение бѣха направили и вавилонскитѣ князе противъ Данаила и неговитѣ другари. Всички истински израилтяни и всички истински християни отдаватъ първо мѣсто на Божиитѣ закони. Тѣхната вѣрностъ спрямо принципитѣ на Христовото царство надминава всичко. Но свѣтътъ мисли, че тѣ изневѣряватъ и сж бунтовници, когато тѣзи принципи се сблъскатъ съ човѣшкитѣ закони. Божия „избранъ родъ“, „царско свещенство“, „светъ народъ“, изглежда, често трѣбва да се противи на човѣшкитѣ желания, като поддържа вѣрността къмъ Бога, а по този начинъ възвестява „добродетелитѣ“ на своя Водитель и Изкупитель, синътъ на Живия Богъ. Макаръ човѣцитѣ да не разбиратъ тѣхното държане, тѣ би трѣбвало да бждатъ най-вѣрнитѣ и покорни слуги, въ която и страна да живѣятъ. Въпрѣки това, мнозина ще се опитватъ да ги осждятъ и погубятъ, но Божиитѣ чада трѣбва да посрещатъ такива кризи въ вѣрския си животъ съ постъ и молитва.

9. Какво предложи Аманъ на царя за унищожението на евреитѣ? Естиръ 3:9.
10. Какво становище зае царътъ къмъ това предложение? До каква степенъ остави той евреитѣ въ ржцетѣ на Амана? Ст. 10, 11.

Размърътъ на планираното унищожение

11. До колцина отъ поданицитѣ на царя бѣ изпратена тази заповѣдъ? Какво се цѣлеше чрезъ тази заповѣдъ? Стих. 12, 13.

„Чрезъ фалшивитѣ показания на Амана, царътъ се повлия и издаде една заповѣдъ за избиването на юдеитѣ ,разпрѣснати . . . между

всички народи и страни' на Мидо-Персийското царство. Бѣше насроченъ единъ опредѣленъ день за избиването на юдеитѣ и ограбването на тѣхнитѣ имоти. Царѣтъ никакъ не подозираше до каква степенъ ще стигне изпълнението на тази заповѣдь. Сатана, тайниятъ подстрекателъ на този планъ, искаше да очисти земята отъ ония, които изповѣдваха истинския Богъ." (Пророци и царе — английска, стр 605).

12. Съ каква целъ бѣ изпратенъ единъ преписъ до всички провинции на царството?
Стихъ 14.

13. Каква подобна заповѣдь ни се известява чрезъ пророчеството? Откровение 13:15.

Аманъ бѣ планиралъ основно. Когато удари часътъ, всички юдеи по всичкитѣ провинции трѣбваше да умратъ. Тѣй като по онова време персийцитѣ сж владѣли надъ Палестина, родината на юдеитѣ, изпълнението на този планъ би значело пълното изтрѣбление на юдеитѣ. За заповѣдта, която ще се издаде противъ Божия народъ, кратко преди свършването на свѣтовната история четемъ следното: „Заповѣдта, която ще се издаде противъ остатъка на Божия народъ ще подобава на тази, която Артаксерксъ издаде противъ юдеитѣ. Днесъ враговетѣ на истината виждатъ въ малката група пазители на сжботата единъ Мардохей при царскитѣ порти. Страхопочитанието, което Божиятъ народъ има предъ Неговия законъ е единъ постояненъ упрѣкъ за ония, които сж изоставили всѣко страхопочитание къмъ Бога и потѣпкватъ сжботата съ нозетѣ си.“ („Пророци и царе“ — английска, стр. 605).

14. Съ каква бързина бѣ разпратена заповѣдта? Какво направиха Аманъ и царѣтъ?
Какво ставаше въ града Суза? Естиръ 3: 15.

„Тѣ (жителитѣ на Суза) видѣха, че чрезъ това злобно решение, цѣлиятъ градъ ще изпадне въ безредие, въпрѣки че тази заповѣдь бѣше издадена само противъ юдеитѣ и че населението ще дигне оржжие само противъ тѣхъ. Дори и персийцитѣ не можеха да се надѣватъ, че ще избѣгнатъ ограбването, когато озвѣрѣлата тълпа пролѣше човѣшка кръвъ и заграбеше имотитѣ на убититѣ. Освенъ това, много персийски семейства бѣха завързали роднински връзки съ юдеитѣ чрезъ бракове; и при една такава баня отъ кръвъ естествено тѣ щѣха да сподѣлятъ сждбата на юдеитѣ. Никога до сега и въ никоя държава не е била издавана такава неразумна, вредна и жестока заповѣдь“ (Кларкъ).

8 урокъ — 20 августъ 1938 г. — Залъзъ слънце, 7-24 ч. сл. обѣдъ

Естиръ призвана за слунба

Златенъ стихъ: „Ако ти премълчишъ въ това време, то свободата и избавлението на юдеитѣ ще дойде отъ другаде, а ти и домътъ на баща ти ще загинете. И кой знае, дали не за такова време си достигнала царското достойнство.“ Естиръ 4:14.

Грижата на Мардохей

1. Какво направи Мардохей, когато научи какво бѣ планирано противъ неговия народъ? Кжде отиде Мардохей съ своята скръбъ? Естиръ 4:1, 2.

Мардохей бѣше много наскърбенъ. Както Неемия, чиято скръбъ, поради стстоянието на Йерусалимъ и Израилъ обърна вниманието на царь Артаксеркса, и както Мойсей, който се моли за Израиля, когато тѣхнитѣ престжпления заслужаваха Божия гнѣвъ, така подтиснатъ се чувствуваше и Мардохей, когато виждаше страшната сждба, която застрашаваше неговия народъ съ изпълнението на дмановата заповѣдъ. Споредъ обичая въ онова време, той изрази своята скръбъ съ обличане на вретище и посипване съ пепель. Съ такова облѣкло той се яви предъ вратитѣ на царския палатъ. Той не можеше да влѣзе вжтре, както вършеше това по-рано; защото бѣше забранено да влиза нѣкой съ траурно облѣкло въ двореца. Мардохей не бѣше единствениятъ облѣченъ въ трауръ. Въ цѣлата провинция, всички юдеи бѣха изненадани отъ тази заповѣдъ; а нобожнитѣ постѣха, молѣха се и плачеха.

2. Какъ подеиствува на юдеитѣ, тази заповѣдъ когато се разчу въ всичкитѣ страни? Ст. 3.

Естиръ се научава за вестта

3. Какъ се научи Естиръ за състоянието на Мардохей? Какво направи тя? Какъ се отнесе той спрямо това? Ст. 4.
4. Какво заповѣда Естиръ на царския скопецъ Хатахъ? Ст. 5.
5. Какво обяснение получи Хатахъ отъ Мардохей? Ст. 6, 7.

6. Що даде Мардохей на Хатахъ? Какво по поръчка Мардохей на Естирь чрезъ Хатахъ? За какво трѣбваше тя да се при-
моли на царя? Ст. 8, 9.

Хатахъ бѣше единъ довѣренъ посрѣдникъ между Естирь и Мардохей. Мардохей му се бѣ довѣрилъ доста много, за да може да съобщи чрезъ него на царицата тази вестъ. Хатахъ бѣ назначенъ отъ царя да служи на царица Естирь. Тѣй като въ ония ориенталски дворове е ставало често изневѣряване, този скопецъ трѣбваше не само да служи на царицата, но и да я надзирава. Все пакъ тя спечели неговото благоволение, както бѣше спечелила още въ самото начало и високото уважение отъ Хагая, надзирателтъ на женския царски домъ. Изискването, което Мардохей отправи къмъ царицата чрезъ Хатахъ, показва колко много загриженъ е билъ той за състоянието на своя народъ.

Въпрѣки, че той и Естирь знаеха каква сѣдба можеше да я сполети, той я караше да иска милость за народа си, юдеитъ.

Вестта на Естирь и Мардохей

7. Кой обичай въ персийския дворецъ при-
помни Естирь на Мардохей? Ст. 10, 11.

8. Какъвъ отговоръ изпрати Мардохей на Естирь, относно нейното лично упазване?
Ст. 12, 13.

Макаръ и въ царския палатъ, и като съпруга на царя, Естирь се намираще въ сѣщата опасность въ каквато се намираще всѣки отъ нейния народъ. Аманъ се стремѣше да унищожи юдейския народъ. Нито той, обаче, нито неговитѣ привърженици биха пощадили висшъ или нисшъ. Освенъ това, принципъ е, че който се опита да спаси себе си за смѣтка на други въ края той ще бѣде постигнатъ отъ много по-страшна сѣдба отколкото ония, които той е осѣдилъ или пренебрѣгналъ. Спасителтъ казва така: „Който иска да спаси живота си, ще го загуби; а който загуби живота си заради Мене ще го спечели. Лука 9:24.

9. Какво очакваше Мардохей отъ Бога въ случай че Естирь откаже да действува?
Каква ще бѣде сѣдбата на нейния ба-
щинъ домъ? Ст. 14, първата часть.

Богъ призовава отдѣлни единици къмъ служба въ решителни моменти, които често пжти означаватъ смъртъ или животъ. Той по-

иска отъ Авраама да пожертвува Исаака; отъ Илия — да отиде при Ахавъ и Иезавель, които го гонѣха за живота му; Данаилъ и неговитѣ другари — да се противопоставятъ на лъвоветѣ и огнената пещъ. Своевременно Той е уведомявалъ хората за предстоящи опитности, при които нѣкои ще бждатъ погубени. Така на-примѣръ, пророкъ Агавъ е описалъ много ясно на апостолъ Павелъ, какъ по-късно ще го вържатъ, какъ ще страда и умре. Но ако призваниятъ отъ Бога се противопоставя, всѣко благословение се отдръпва и нѣкой другъ заема неговото мѣсто. По добре е да се прекара известно време въ безпокойствие съ Божия народъ, отколкото да владѣешъ въ царскитѣ палати на Египетъ. Много по-добре е да предпочетешъ сега трудъ грижи и страдания, съ надежда за вѣченъ животъ, отколкото да бждешъ въ очакване на страшния сждъ и огненото езеро, което ще погълне всичкитѣ противници на Бога.

Презъ онова време Естиръ бѣ призвана да получи царско достойнство, за да се застъпи за своя народъ, избрания Божий народъ. Тя трѣбваше да избира между дългъ и лично благополучие. Нейниятъ изборъ се познава отъ благородния ѣ характеръ.

10. Какво припомни Мардохей на Естиръ, относно призванието ѣ за царско достойнство? Стихъ 14, последната часть.

11. Какво заповѣда Естиръ на Мардохея и на всички юдеи въ Суза? Какво искаше да направи Естиръ заедно съ своитѣ слугини? Стихъ 16, първата часть.

12. Съ каква цель предприе Естиръ тази подготовка? Съ кои думи завърши нейната вестъ? Стихъ 16, последната часть.

Върпки че бѣ заобиколена отъ езичество, Естиръ познаваше вѣ-рата на своитѣ отци. Тя бѣше и нейна вѣра. „Събери всички юдеи“ „и постете за менъ“, поръча тя да съобщатъ на Мардохей. Тя и нейнитѣ слуги взеха участие въ тридневното постене и молене. Следъ като премина постѣтъ, тя искаше да се повѣри въ Божиитѣ ржце да рискува живота си, като влѣзе при царя неповикана. Познавайки ориенталская деспотизъмъ, тя изрази своя основателенъ страхъ съ думитѣ: „ако загина — да загина“. Ако бѣше необходимо, тя бѣше готова да загине за своя народъ. Кой може да оцени стойността на такава голѣма пожертвувателность!

13. Какъ изпълни Мардохей заповѣдта на Естиръ? Стихъ 17.

9 урокъ — 27 августъ 1938 г — Залѣзъ слънце, 7-13 ч. сл. обѣдъ

Естирь действува за спасението на народа си

Златенъ стихъ: „Страхъ Господенъ ще рече да мразишъ злото; гордостъ и високомѣрие, лошъ пѣтъ и коварни уста мразя.“ Притчи 8:13.

Предъ царь Артаксеркса

1. Кжде застана Естирь въ царския дворъ за да обърне внимание на царя? Естирь 5:1.

„Палатѣтъ, казва Ленорматъ, при персийцитѣ бѣше съвсемъ недостъпенъ за народа. Навсѣкжде се спазваше най-строга етикеция и съ това се затрудняваше много приближаването до него... Който влѣзѣше при царя безъ предварително да се е снабдилъ съ позволение биваше наказванъ съ смъртъ.“ Едно друго особено важно свидетелство за историческия характеръ на книгата представлява откриването двореца на царь Артаксеркса и царица Естирь. Единъ надписъ на Артаксерксъ Мнемонъ, намѣренъ въ Суза, ни казва, че той е билъ разрушенъ чрезъ огънъ отъ замѣстника му Артаксерксъ Лонгиманусъ, Ксерксовъ синъ и наследникъ. Затова и 30 години следъ Естирь хората сж забравили подробноститѣ за двореца. Все пакъ, докладитѣ въ тази книга напълно съответствуватъ съ плана на тази сграда, който неотдавна бѣ намѣренъ при разкопки отъ французи. Ние четемъ (глава 4), че мардохей, облѣченъ въ вретиче е стоялъ на площада предъ царскитѣ порти. Развалинитѣ показватъ, че женскиятъ домъ на източната страна на двореца е билъ съ лице къмъ града и отъ тамъ една врата е водѣла къмъ улицата на града. Въ 5 глава 1 стихъ четемъ, че Естирь застана въ вътрешния дворъ на царския домъ, предъ дома на царя. По-нататкъ четемъ: „царѣтъ седѣше на царския си престолъ въ царския домъ, право срещу входа въ дома, и отъ трона гледаше, че Естирь стои на двора.“ Всички подробности сж вѣрни. Единъ входъ е водѣлъ отъ женския домъ къмъ вътрешния дворъ и отъ тази страна на двора, която бѣ срещу входа се намираше и тронната зала на двореца. Точно въ срѣдата на най-отдалечената стена бѣ издигнатъ тронътъ; и отъ това величествено мѣсто царѣтъ видѣ, чакащата за ауденция царица. Други подробности, като напримѣръ, че царѣтъ е отишелъ отъ столовата на царицата на двора показватъ едно поточно познаване на двореца, какъвто е билъ тогава. Това е едно

такова силно доказателство, че едва ли би могло да се обори.“ „Международна общоприета библейска енциклопедия“, английска, статия Естирь).

2. Какъвъ дворецовъ обичай изпълни царътъ когато видѣ Естирь? Какво направи Естирь? Стихъ 2.

Златниятъ скиптеръ се употребяваше по онова време въ Персия, както се вижда и отъ думитъ на Ксенофонъ: „Не е златниятъ скиптеръ“, казва Киръ на сина си Камбизесъ, „който спасява царството, върнитъ приятели сж истинскитъ и сигурни скиптери на царството“.

3. Какво запита царътъ? Какво молба изложи царицата? Стихъ 3, 4.
4. Какъ отговори царътъ на нейната молба? Стихъ 5.

Първото угощение

5. Какъ изрази царътъ презъ време на угощението копнѣжа си да узнае желанието на Естирь? Стихъ 6.
6. Какво поиска Естирь този день? Какво обеща тя за следващия день? Ст. 7, 8.

Изглежда много странно, че Естирь не изказа желанието си предъ царя още на първото угощение. Но две нѣща сж все пакъ ясни: тя искаше да си пробие по-далеченъ пѣтъ, като спечели благоволение предъ царя, преди още да е открила плана; и Богъ вземаше участие въ отлагането, за да се открие по-ясно злобата на Амана преди да е влѣзла въ действие. Събитията въ последната частъ на тази глава, кждето Аманъ откри своята гордостъ и зли помишления противъ онзи, който не призна напълно неговия чинъ, довеждатъ до окончателната му гибель.

Гордостта на Амана

7. Какъ повлия поканата на Естирь на гордия Аманъ? Кой случай при царскитъ порти възбуди неговия гнѣвъ? Стихъ 9.

За известно време радостта на Амана бѣ напълно помрачена, защото забеляза, че Мардохей, който седеше на царската порта не го величаеше. Ние се питаме, защо Мардохей се е противопоставялъ на това, и единственото (разумно) извинение е, че Аманъ е

изисквалъ такова почитание, каквото единъ истински израилтянинъ може да отдаде само на Бога.

8. Кого повика Аманъ, когато отиде въ домътъ си? Стихъ 10.
9. На какво обърна той най напредъ вниманието на жена си и приятелитъ си? Ст. 11.
10. Защо имаше той особена причина да се хвали? Стихъ 12.
11. Отъ какво се оплака той предъ своитъ приятели? Стихъ 13.
12. Какъвъ съветъ му дадоха неговитъ приятели и жена му? Съ какво настроение щѣше да отиде той на угошението? Какво направи той веднага? Стихъ 14.

Върху последната частъ на този стихъ Кларкъ казва: „Гордостта прави притежателя си винаги нещастенъ. Той е ималъ такова високо мнение за себе си, че му се струва да е измаменъ отъ всѣки, който не му отдава това уважение и почестъ, за което той мисли, че е напълно заслужилъ... Колко мжчително е безпокойството на суетността! И колко окаянъ е онзи човѣкъ, чиято помощ не е Богъ Якововъ и въ чието сърдце не живѣе Христосъ съ вѣра!“

10 урокъ — 3 септем. 1938 г. — Залѣзъ слънце, 7:01 ч. сл. об.

Мардохей бива почетенъ

Златенъ стихъ: „Ако Мардохей, поради когото ти почна да падашъ е отъ юдейско племе, ти не ще му наддѣлѣшъ, а навѣрно ще паднешъ подъ него.“ Естиръ 6:13.

1. Какво направи царьтъ презъ нощта следъ угошението, дадено отъ Естиръ? Естиръ 6:1.
2. Кой особенъ случай бѣ припомненъ на царя, когато слугитъ четѣха отъ книгата? Стихъ 2.

Относно хрониката на царь Артаксеркса въ коментара на Кларкъ томъ 2, стр. 807 — английска, се каква следното:

„Съ право може да се запита, защо въ едно такова неспокойно състояние царьтъ е пожелалъ да му се четатъ такива сухи подробности, които хрониката предлага? Хрониката бѣше така написана отъ персийцитъ, че той не можеше да пожелае никой другъ

томъ, който би билъ по поучителенъ и по забавителенъ; защото всичко бѣше написано въ стихове и обикновено се съставяше отъ най-даровититѣ поети на царството. И до днесъ тя се пише по този начинъ; и прочутото епическо стихотворение отъ голѣмия персийски поетъ Фердуси, индийскиятъ Омиръ не е нищо друго освенъ една хроника, начеваща съ сътворението и завършваща съ царуването на Мохамедъ Кецнисъ, въ началото на десетото столѣтие. Следъ 30 годишна работа той привършва своето стихотворение, съдържащо 120,000 реда и го предава на султанъ Махмудъ който е обещалъ да му даде за всѣки редъ по 160 лева. Стихотворението бѣ привършено въ 984 г. следъ Христа и бѣ заето отъ подобни произведения на по-раншни поети. Това хронологическо стихотворение е написано най-благозвучно, положени сж най-голѣми усилия да се напише съ най-благозвучния езикъ на свѣта, и онова, което увеличава неговата стойностъ е, че въ него сж употребени много малко арабски думи, съ които е препълненъ красивиятъ персийски езикъ, и споредъ менъ, е билъ разваленъ следъ като мохамедани сж заели по-голѣмата частъ на Азия. Когато ученицитѣ хиндуси говорятъ или пишатъ въ проза или стихове, тѣ използватъ тази сбирка на арабски думи, която въпрѣки, че е основана на персийски правила, представлява единъ грубъ езикъ, която въ Фердуси тече тежко и силно като нѣкой масленъ потокъ, минаващъ презъ всички канали. Така е била написана и хрониката, която се е чела на Артаксеркса презъ оная нощъ, когато не е можалъ да спи, и неговото загрижено сърдце се нуждаело отъ едно нѣжно успокояване, което можеше да стори само нѣжната, но мощна ржка на поета.

3. Какъвъ въпросъ зададе царьтъ на ония, които му четеха? Какво му отговориха тѣ? Ст. 3.

Изглежда много странно, че единъ такъвъ случай въ живота на царя е останалъ невъзнаграденъ. Може би, враждата на Амана е допринесла за това, а, което е още по-допустимо, Богъ е отложилъ възнаграждението за едно време, когато то ще бжде като повикано (добре дошло), и чрезъ него царьтъ да възпрѣ нападкитѣ на злия, който иска да унищожи Божия избранъ народъ.

Неохотно отдаващъ почитъ

4. Съ каква целъ бѣ влѣзълъ Аманъ въ двора? Ст. 4.

5. Какво му бѣ позволено отъ царя? Ст. 5.
6. Какъвъ въпросъ зададе царьтъ на Амана, когато той влѣзе при него? Какво си мислѣше Аманъ, когато отговаряше на царя? Ст. 6.
7. Какво предложи Аманъ относно облѣклото на онзи, когото царьтъ иска да почете? Ст. 7, 8.

„Гордость и безумие вървятъ винаги ржка за ржка. Ако той изразѣше това си желание при единъ обикновенъ случай, той би билъ повиненъ на смъртъ; но той искаше да достигне върха на славата, безъ ни най-малко да помисли, че колкото по-високо се издига, толкова по-страшно ще бѣде падането му. Царскитѣ дрехи се носѣха само отъ царя; дори и ако нѣкой си позволи да ги облече и следъ като царьтъ ги остави вече, той биваше наказанъ съ смъртъ“. (Кларкъ).

8. Кой трѣбваше да изпълни желанието на царя? Какъ трѣбваше да бѣде почетенъ публично онзи, когото царьтъ иска да почете? Ст. 9.
9. Какво заповѣда царьтъ на Амана? Кой трѣбваше да бѣде почетенъ? Ст. 10.

Какъвъ чуденъ обратъ настѣпи въ надеждитѣ на гордия и безбоженъ Аманъ! Въ стремежа си да унищожи другия, гордѣйки се за своята почестъ, своето семейство, своето влияние и своята властъ въ царството, отведнажъ се вижда обезславенъ и принуденъ да служи на онзи, когото той считаше за свой най-голѣмъ врагъ. Той трѣбваше да види, че славата, която очакваше да се отдаде на него — и съ своята гордость той вече предварително се радваше на нея. — сега се отдава на онзи, когото той най-много презираше. Кларкъ забѣлязва: „Отъ тукъ виждаме ясно, че нито съветъ, нито мъдрость могатъ да устоятъ предъ Бога, и който копае гробъ за своя ближень, самъ ще падне въ него“.

10. Съ каква точностъ изпълни Аманъ заповѣдта на царя? Ст. 11.
11. Кѣде се върна Мардохей смирено? Кѣде отиде Аманъ веднага? Какво чувствуваше той? Ст. 12.

Нека обърнемъ внимание на държането на тѣзи двама мъже въ почестъ и унижение. Колко сполучливо се описватъ тукъ двата характера. Мардохей, комуто се отдаде такава голѣма почестъ, не се

възгордѣ, а се върна смирено при портитѣ на двореца. Аманъ, обаче, който публично и предъ своитѣ приятели би се хвалилъ за честта, която очакваше да получи „отиде въ дома си натъженъ и съ наведена глава“. Той предчувствуваше вече, какво ще му кажатъ неговитѣ близки приятели: че ще падне предъ Мардохей, когото той искаше да унищожи.

12. Кого повика Аманъ веднага? За каква целъ? Ст. 13, първа часть.

13. Какви обезпокоителни думи произнесоха тѣ относно неговото бждеще? Ст. 13, последната часть.

14. Каква покана получи той докато още разговаряше съ близкитѣ си? Ст. 14.

Когато Аманъ се почувствува така униженъ, при него дойдоха слугитѣ на царя, за да го поканятъ за второто угощение, което царица Еستير бѣ приготвила. Той сигурно не е можалъ да се радва много на това, защото е знаелъ какво го очаква, а освенъ това и съвѣстта му е започнала да го гризе.

Извличайки поука отъ тази глава, Д-ръ Кларкъ завършва своята забележка съ следнитѣ значителни думи:

„Отъ тази история можемъ да извлѣчемъ една много голѣма поука: който поставя примка въ живота на своя ближенъ, той сигурно самъ ще падне въ нея, защото Божието провидение нарежда така нѣщата, че въ повечето случаи хората изпадатъ въ сжщата беда, въ която сж довели други, а това е въ съгласие и съ Божиитѣ думи; „Съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се и премѣри“.

11 урокъ — 10 септемврий 1938 г. — Залѣзъ, 6:48 ч. сл. обѣдъ

Второто угощение; помощъ за Израиля

Златенъ стихъ: „Какъ бихъ могла да гледамъ неволята, която ще постигне моя народъ, и какъ бихъ могла да гледамъ загиването на моитѣ сродници?“ Еستير 8:6.

Второто угощение

1. Каква молба изказа царица Еستير, когато при второто угощение царьтъ пакъ попита за нейното желание? Еستير 7:1—3.
2. При какъвъ случай тя не би се отнесла до царя? Ст. 4.

Естирь предложи молбата си на царя много умѣло. Той ѝ бѣше далъ едно опредѣлено обещание, обещание, което по онова време бѣше обичайно. Цитирайки нѣкои нѣща отъ заповѣдта, която Аманъ бѣ направилъ, а царьтъ подпечатилъ, съ нѣколко подобрани думи Естирь описа на царя не само голѣмата опасностъ, която застрашаваше нейния народъ, но тя загатна, че съ мѣрките, които Аманъ взема противъ юдеитѣ и нейниятъ животъ се намира въ опасностъ. Когато царьтъ подписа заповѣдта, издадена отъ неговия пръвъ министъръ, той никакъ не подозираше опасността, която застрашаваше царството въ случай, че тя се проведе и се изтрѣби цѣлия юдейски народъ. Но Божието провидение бдеше върху живота на Своя народъ и надъ пжтищата на царството.

3. Какъвъ въпросъ зададе царьтъ относно заговорника на това съзаклатие? Ст. 5.

4. Отъ кого се оплака Естирь открито? Съ какъвъ резултатъ? Ст. 6.

5. Кжде отиде царьтъ? Какво правѣше Аманъ? Кой другъ случай реши сждбата на Амана, следъ като царьтъ се завърна обратно? Ст. 7, 8.

6. Кога утихна злобата на царя? Ст. 9, 10.

Това, което ставаше въ частнитѣ отдѣления на царицата запечати сждбата на Амана и отвори пжтя за спасението на Юда. Аманъ, който знаеше вече до кжде го бѣше довело неговото високомѣрие, стана и искаше да се моли за живота си, но разгнѣвениятъ царъ напустна залата. Опитътъ на Амана да се примолѣ на царицата, за да спаси живота си дадохъ поводъ за думитѣ, които въ действителностъ бѣха една смъртна присжда. Споредъ обичая въ онова време веднага закриха лицето на осждения на смъртъ Аманъ. Изглежда, въ цѣлия градъ се е било разчуло, че той е искалъ да обеси Мардохея.

Повишението на Мардохей

7. Кому повѣри царьтъ цѣлия домъ на Амана? Предъ кого бѣ заведенъ Мардохей? Какъвъ постъ получи той? Надъ какво бѣ поставенъ той? Естирь 8:1, 2.

„Тѣй като бѣ установено, че Аманъ се е провинилъ спрямо мира и благоденствието на царя и неговото царство, той трѣбваше да заплати съ живота си и да му се отнематъ имотитѣ. А понеже

Мардохей бѣ допринесълъ за запазване живота на царя, и тъй като той е билъ и главната причина за яростта на Амана, бѣше повече отъ право, нѣму да се повѣри имота на Амана заедно съ неговата служба и почести, защото той ги бѣше заслужилъ и можеше да изпълнява всички задължения.“ (Кларкъ).

Втората ауденция на царица Естирь

8. Съ каква целъ реши Естирь повторно да отиде при царя неповикана? Ст. 3, 4.
9. Какво изиска Естирь съ положителност? Какво основание даде тя за това? Ст. 5, 6.
10. Кои видни лица можеха да употребяватъ името на царя и неговия печатъ, и съ каква целъ? Стихове 7—9.

Сжщата властъ, която този мощенъ царъ бѣ далъ на Амана, сега бѣ дадена съ още по-голѣма сила на Естирь и Мардохей. Нареджането бѣ съставено отъ тѣхъ и понеже бѣше подпечатено съ царския печатъ то важеше навсѣкжде като законъ.

11. Какво право на защита даде царътъ на юдеитѣ чрезъ Естирь и Мардохей? Стихове 10—12.
12. За какво бѣха подготвени юдеитѣ при онзи случай? Стихове 13, 14.

„Да гонятъ, да избиватъ и да изтрѣбватъ“ Сжщитѣ думи като въ Амановата заповѣдь; сега юдеитѣ бѣха упълномощени да избиватъ своитѣ врагове, както тѣ бѣха упълномощени да избиватъ тѣхъ. „Заедно съ децата и женитѣ.“ Обичайно бѣше да се избива цѣлото семейство на онзи, който направи нѣкое голѣмо престѣпление. Право или не, то бѣше обичай въ страната и съгласно закона. Освенъ това, тази заповѣдь даде на юдеитѣ сжщата властъ, каквато бѣ дадена по-рано, съ първата заповѣдь, противъ тѣхъ; и тъй като въ първата заповѣдь бѣха включени женитѣ и децата и сега трѣбваше да бждатъ включени.“ (Кларкъ)

13. За какво се зарадва населението, когато Мардохей излѣзе отъ царския дворець? Стихъ 15.
14. Какво почувствуваха юдеитѣ, когато се научиха за новата заповѣдь? Ст. 16, 17, първата частъ.

Може би нѣкои ще се чудятъ, защо юдеитѣ сж се радвали толкова много за царската заповѣдъ, Тѣ бѣха получили позволение да се защищаватъ, докато по-рано бѣха безпомощни, обезоржжени и осждени на смъртъ, не само тѣ, но и децата и женитѣ имъ. Не е за очудване, че въ противовѣстъ на по-раншната имъ безпомощностъ, сега иматъ „радостъ и наслада... благоденствие и добри дни“.

15. Какъ подеиствува страхътъ отъ юдеитѣ

на населението? Ст. 17, последна часть.

„Това бѣха една класа изповѣдници, които едва ли правѣха нѣкаква честь на истинската религия; но авторътъ на светата история докладва това само като единъ фактъ. Отъ страхъ предъ юдеитѣ, тѣ приеха юдейството, безразлично дали ще постоянствуватъ въ него или не. Евангелието не употрѣбява принуждение при разпространението и прокарването на своитѣ учения. Това е една духовна система и може да бжде разпространена само чрезъ духовно влияние. Тѣй като тя разгласява светостъ на сърдцето и живота, която само Божиятъ Светъ Духъ дава, затова и само Светиятъ Духъ може да даде разбиране и да преобрази сърдцето. Ако Христовиятъ Духъ бѣше отъ този свѣтъ, Неговитѣ слуги би се борили за Него. Но Той не е отъ тукъ“ (Кларкъ).

12 урокъ — 17 септем. 1938 г. — Залѣзъ слънце, 6:37 ч. сл. об.

Страхъ превърнатъ въ победа

Златенъ стихъ: „Юдеинътъ Мардохей бѣше втори следъ царь Артаксеркса, великъ у юдеитѣ и любимъ у много свои брѣя, защото търсѣше доброто на своя народъ и говорѣше за благо на цѣлото свое племе.“ Естирь 10:3.

1. Какви обстоятелства настѣпиха, когато дойде деньтъ, въ който трѣбваше да бждатъ изтрѣбени юдеитѣ? Естирь 9:1, 2.
2. Какво правѣха царскитѣ слуги, както въ двореца така и въ градоветѣ и провинциитѣ? Ст. 3.

„Тѣй като Мардохей бѣ издигнатъ до най-високъ чинъ и имаше властъ въ цѣлото царство, безсѣмнено царскитѣ служители помагаша на Юдеитѣ, като възпираха ония, които искаха да се възползватъ отъ първата заповѣдъ и да ги избиятъ.

Както изглежда, юдеитѣ не сж убили нито единъ, който не се е опълчилъ противъ тѣхъ“ Кларкъ.

3. Какъ се промѣни положението на Мардохея? Ст. 4.

4. Съ какъвъ успѣхъ се защищаваха Юдеитѣ въ Суза? Ст. 5—11.

„Тука, и въ 16 стихъ, кждето се дава числото на ония, които сж избити въ провинцията, се забелязва, че юдеитѣ не сж турили ржка на никакъвъ имотъ. Тѣ се застъпваха за своя животъ и дадоха пълно доказателство, че искаха да осигурятъ само своя животъ, а не ламтѣха да погубятъ живота на своитѣ неприятели, въпрѣки, че заповѣдта, издадена въ тѣхна полза имъ позволяваше да при своятъ цѣлия имотъ на тѣхнитѣ врагове“ (Кларкъ)

5. Какво друго желание изрази царица Естиръ предъ царь Артаксерксъ? Ст. 12—15

„Вѣроятно Естиръ е била уведомена отъ Мардохея, че Юдеитѣ сж имали още врагове, които сж се заканвали да ги убиятъ, но не сж могли, защото последнитѣ сж успѣли да избѣгатъ; когато получили и второто позволение, тѣ избиха още 300 души, общо 800 души. И така тѣ изчистиха Суза отъ всичкитѣ си врагове“.

„Тѣ (десетѣтъ сина на Амана) бѣха убити въ предишния день и сега тѣ искаха да ги закачатъ на нѣкое дърво или бесилка, за да се уплашатъ ония, които дебнатъ за живота на юдеитѣ“ (Сжщо тамъ) Този обичай сжществуваше дълго време и въ европейскитѣ народи, дори и до последнитѣ нѣколко столѣтия Въ нѣкои части на Азия този обичай се употрѣбjava и до днесъ за страшилище.

Веселие следъ избѣгната опасностъ

6. Какво направиха юдеитѣ въ царството, следъ като бѣха спасили живота си? Стихове 16, 17.

7. Защо направиха юдеитѣ този день за възпоменание на голѣмото избавление? Стихове 18, 19.

8. Какъ бѣ озаконено тѣхното решение отъ Мардохея? Стихове 20—22.

9. Защо юдейскитѣ народъ бѣ тѣй силно мразенъ отъ Амана? Стихъ 24.

Аманъ бѣше синъ на Амадатъ (Естиръ 3:1) Баща му носѣше персийско име, но въпрѣки това Аманъ бѣше агагецъ (Естиръ 3:1; 9:24), което, ако не е името на нѣкое мѣсто или нѣкое непознато семейство, може би значи, че той произхожда отъ амаликийцитѣ, и

то отъ царското семейство на ония арабски племена“ — Й. Д. Дависъ.

Установяване на единъ годишенъ празникъ

10. Какъ се наричаше този особенъ празникъ на Юдеитѣ? Стихове 24, 26, 28.

Тѣ празнуваха вече педнадесетия день, а нѣкои по селата и четирнадесетия, като день на възпоменание. Мардохей имъ писа, че тѣ и тѣхнитѣ потомци се задължаватъ да празнуватъ този празникъ и имъ вложи въ дългъ, да предаватъ това отъ родъ на родъ. Отъ онова време и до день днешенъ тѣ празнуватъ този день навсѣкжде, кждето се намиратъ“ (Кларкъ).

11. Чрезъ чие писмо и заповѣдь бѣ утвърденъ този обичай за персийскитѣ Юдеи? Стихове 29—32.

12. Кжде сж описани дѣлата и властѣта на Артаксеркса и величието на Мардохея? Чия благотворителность имаше Мардохей винаги предвидъ? Естирь 10.

Едно нѣщо прави особено впечатление въ последната глава на книгата Естирь; и това е вѣрността и преданността, съ която Мардохей работѣше за благосъстоянието на своя народъ.

Почитанъ отъ множеството на своитѣ братя, съ високъ постъ и като великъ и силенъ мжжъ въ най силната държава на онова време, Мардохей се грижеше най-напредъ за народа, който Богъ бѣ избралъ да Го изявява презъ онзи периодъ на време. Такава преданность къмъ Божието наследство трѣбва съ право да се подражава отъ всѣко Божие чадо. Изграждането на Божието царство и добриятъ напредѣкъ въ сърдцата и живота на хората съставляватъ най-висшата задача и най-голѣмото щастие за вѣрващитѣ.

13 урокъ — 24 септ. 1938 г. — Залѣзъ слънце 6:24 ч. сл. обѣдъ.

Становището на християнитѣ спрямо управлението

Златенъ стихъ: „Тогава Исусъ му казва: махни се отъ мене Сатана! защото писано е: „Господу, Богу твоему ще се поклонишъ и нему одному ще служишъ“. Матей 4:10.

Християнинътъ и неговиятъ ближенъ

1. Какви наставления получиша израилтянитѣ

още много отдавна за отношенията имъ спрямо тѣхнитѣ ближни? Левитъ 19:18; Матей 22:39.

2. Какво правило за християнитѣ даде Исусъ на Своитѣ ученици? Матей 7:12.

3. Какъвъ принципъ трѣбва да управлява живота и стремежа на човѣцитѣ? Марка 10:42-45.

Християнинътъ трѣбва да се учи преди всичко да бжде снисходителенъ спрямо другитѣ и да бжде готовъ да имъ служи. Не е достатъчно да се застъпвашъ силно за вѣрскитѣ принципи, да не се клатишъ и колебаешъ, да не отвръщашъ на хули и позоръ и да любишъ тѣй, както Учителътъ е любилъ. Християнинътъ трѣбва да отиде по-далечъ и да бжде за този свѣтъ това, което Христосъ е билъ. Той дойде „не за да му служатъ, но за да послужи.“ Той трѣбва да бжде „слуга“ за всички.

„Не е отъ значение колко силно е едно изповѣдание; щомъ сърдцето не е изпълнено съ любовъ спрямо Бога и човѣцитѣ, такъвъ човѣкъ не е истински християнинъ... Може би той ще преживѣе мъченическа смъртъ; но щомъ като двигателната сила не е любовта, той ще бжде считанъ отъ Бога като единъ разочарованъ ентузиастъ или сластолюбивъ лицемѣръ.“ — (Деяния на апостолитѣ — английска, стр. 318, 319).

Християнитѣ и държавната властъ

4. Какво трѣбва да вижда християнинътъ въ лицето на властта? Римл. 13:1, 2.

„Ние трѣбва да признаваме всички власти като отъ Бога наредени и да учимъ, че светъ дългъ е да имъ се покоряваме докогато и тѣ се движатъ въ рамкитѣ на законността. Когато тѣхнитѣ претенции, обаче, дойдатъ въ противоречие съ Божиитѣ изисквания, тогава сме длъжни да бждемъ послушни повече на Бога, отколкото на човѣци. Божието Слово трѣбва да бжде признато като превъзхождащо всѣко човѣшко законодателство... Не се изисква отъ насъ да указваме и упорство на управницитѣ. Нашитѣ думи, както изговоренитѣ, така и написанитѣ, трѣбва да бждатъ грижливо подбирани, иначе ще си създадемъ име, че сме бунтовници срещу законитѣ и властта.“ (Деяния на апостолитѣ, английска, стр. 69.)

5. Какви задачи иматъ властитѣ? Стих. 3, 4.

„Само въ Божието Слово това е изразено така ясно. Тукъ е показано, че силата на една нация, или отдѣлна личност не се крие въ случаитъ и възможноститъ, които ги правятъ непобедими; нито се крие въ самохвалството и величавостта. Силата е въ зависимостъ отъ вѣрността, съ която се изпълняватъ Божиитъ намѣрения.“ (Възпитание, английска, стр. 175.)

6. Какво учи апостолътъ относно становището на християнина спрямо властта?
Титъ 3:1; I Петр 2:13—17; Римл. 13:6, 7.

„На всички човѣшки власти трѣбва да се указва покорностъ, доколкото това може да се съгласува съ Божията воля. По естеството на нѣщата, управленията сж призната необходимостъ и тѣхното съществуване е въ хармония съ божествената воля. Затова общественото мнение се изказва винаги въ полза на подчинението на гражданскитъ закони и тогава всѣки отказъ на покорностъ трѣбва да се основава на моралната база, че послушанието е грѣхъ... Все още е вѣрно че послушание спрямо човѣшкитъ закони, често пѣти включва съгрѣшаване предъ Бога и човѣцитъ... Нѣкои случаи сж, обаче, толкова ясни, никой не може да тури съмнение относно дълга на покорностъ. Презъ всички времена и въ всички страни сж изниквали такива случаи.“ „Твърде ясно е, за да се повдига въпросъ, дали Божиятъ законъ, чиято основа е доброто, е надъ всичко и би ли трѣбвало да се „покоряваме повече на Бога“ отколкото на човѣцитъ при случай, когато се укаже че има противоречие между Божиитъ и човѣшкитъ закони.“ — Философия на морала — английска, стр. 178—181.)

Две царства — Божието и Кесаревото

7. Въ какво отношение прави Спасителътъ разлика между дългътъ ни спрямо Бога и управлението? Матей 22:17—21.

„Като чуа това (фарисеитъ), тѣ се почудиха, оставиха Го и си отидоха“. Той упрѣкна тѣхното лицемерие но същевременно изтъкна и единъ принципъ, принципъ който очертава границитъ на човѣшкитъ задължения спрямо гражданскитъ власти и Бога“. „Христосъ не отбѣгна въпроса имъ, но имъ отговори ясно и категорично. Държейки въ ржката си една римска монета, върху която е пресовано името и образа на кесаря, той имъ обясни, че тъй като живѣятъ подъ римска властъ, тѣ трѣбва да отдадатъ на тази властъ и съответната подкрепа щомъ това не ще имъ попрѣчи на по-висшитъ задължения, И докато тѣ покорно се подчиняваха на зако-

нитъ въ страната, трѣбваше преди всичко да запазятъ вѣрността си спрямо Бога“. Сжщо тамъ.

8. Само кому подобава да отгадемяъ свего, благоговейно послушание? Матей 4:10.
9. Какъ бѣ изясненъ този принципъ презъ време на вавилонското пленничество? Дан. 3:4—6; 16—28; 6:5—22.
10. Каква особена заповѣдь е далъ Богъ на последната църква? Матей 28:18—20; Откр. 14:6.

„Силитъ на врага на всѣка правда сж заели много здрави позиции и победата може да бжде спечелена само съ Божиата сила. Въ предстоящата ни борба ние трѣбва да упражняваме себеотрицание и да уповаемъ само на Бога, а не на себе си, и да използваме всѣки случай за спасяване на души. Божиятъ Духъ ще придружава Своята църква, ако тя единно върви напредъ и открива на потъналия въ мракъ и заблуда свѣтъ красотата на свѣтостта, която се проявява въ Христоводобна пожертвувателностъ и възвеличаване на Божественото а не на човѣшкото, както и въ любвеобилна служба за ония, които тъй много се нуждаятъ отъ благословенията на Евангелието“. (Пророци и царе — английска, стр. 74).

11. Какви задължения иматъ Божиитъ слуги, когато властта имъ стане пречка? Деяния 4:18—27.

„Въ историята на пророцитъ и апостолитъ намираме много благородни примѣри за вѣрностъ спрямо Бога. Христовитъ свидетели предпочетоха да претърпятъ мъчения, тъмница и смъртъ, отколкото да престѣпятъ Божиитъ закони. Примерътъ, който Петъръ и Иоанъ оставиха, по геройство се равняватъ на всѣки другъ въ Новия заветъ. Когато тѣ повторно се явиха предъ хората, които дебнеха за живота имъ, въ тѣхното държание и думи не можеше да се забележи нито страхъ нито отстъпване“ („Дѣлата на апостолитъ“ — немска стр. 78).

Когато ги обвиняваха, че не сж спазвали заповѣдитъ на свещеницитъ Петъръ отговори: „Защото подобава да слушаме повече Бога нежели човѣци“. Единъ ангелъ отъ небето ги бѣ освободилъ отъ тъмницата и имъ бѣ заповѣдалъ да отидатъ въ храма. Тѣй като тѣ слушаха неговото наставление, тѣ се покоряваха и на Божиитъ заповѣди. Това трѣбваше да вършатъ тѣ презъ цѣлия си животъ, колкото скжпо да имъ коштуваше“ (Сжщо тамъ).

Отговорни първоъм предъ Бога

12. Предъ кого трѣбва да дава ответъ всѣка душа за своя животъ? Римл. 14:12.
13. Въ кой день ще се даде отчетъ? II Кор. 5:10.

Както становището ни спрямо Божия законъ, така и становището ни спрямо гражданскитѣ закони и правителството ще се изнесатъ предъ Божия сѣденъ тронъ. Всѣки християнинъ трѣбва да знае какъ да се отнася спрямо властитѣ — би трѣбвало ясно да съзнава и задълженията си спрямо Бога, за да не би да смѣсва еднитѣ съ другитѣ, та въ сѣдния день да дава ответъ за погрѣшното си становище. Тука ще се постѣпва, както и съ човѣшкитѣ закони на земята, дори и съ по голѣма строгость, и непознаването на законитѣ не ще се приеме като извинение. Ние имаме случай да изучимъ Божиитѣ изисквания, отнасящи се за цѣлата земя, и Неговитѣ закони сж написани съ така прости думи, че дори едно дете съ слабо училищно образование може да ги разбира добре. На всѣки Христовъ служител сж били изложени ясно неговитѣ задължения. Човѣшки закони, които сж въ противоречие съ Божиитѣ изисквания, или прѣчатъ на послушанието спрямо Бога, трѣбва да бждатъ поставени на второ мѣсто.

Последната борба

14. Какъвъ законъ ще се издаде отъ държавнитѣ власти на земята въ последнитѣ дни? Откр. 13:15—17.

Силитѣ, които сж описани въ 15—17 ст. сж сжщитѣ, за които се говори въ цѣлата глава. Целитѣ на звѣра и неговия образъ сж, да унищожатъ всички ония, които не се прекланятъ предъ тѣхнитѣ изисквания, които сж въ прѣко противоречие спрямо Божиитѣ закони. Тия сили, папството и неговиятѣ образъ, се опитватъ да покорятъ свѣта чрезъ държавната власть.

„Когато ржководящитѣ църкви на Сѣдиненитѣ Щати се съгласятъ въ общитѣ точки на ученията си, и повлияятъ държавата да потвърди тѣхнитѣ изисквания и да подкрепи тѣхнитѣ нареждания, протестантска Америка ще се уподоби на римското свещеничество, и налагането наказания надъ друговѣрцитѣ ще бжде неминуемата последица“. („Великата борба“, стр. 364)

Въ оная борба ще останатъ вѣрни на Всевишния само ония, които уповаятъ само на Бога и се крепятъ задъ истинитѣ на Библията.

15. Какъв съвет се дава на Божиите чада за онова време на скръб? Какво обещание е дадено? Откр. 2:10; Матей 24:13.

„Наблюдаващото през всички времена Божие око е отправено върху решителния час, който Божиите чада трябва да преживяват, когато земните сили ще се опълчат срещу тях в поход за клане. Подобно на пленените затворници, те ще се страхуват от смърт, от глад или насилие. Обаче Светият, който раздъли червеното море пред Израила, ще открие своята мощна сила и ще премахне пленничеството им... Христос е изговорил думите: „Иди, народе мой, влез в покоите си и затвори след себе си вратите, скрий се за миг, доде мине гневът; защото ето, Господ излезе от жилището Си, да накаже жителите земни за тяхното беззаконие“. Славно ще бъде освобождението на ония, които сж очаквали търпеливо Неговото идване и чиито имена стоят записани в книгата на живота!“ („Великата борба“ стр 526).

Препоръчайте библийските уроци и на вашите приятели! Във тях те ще научат и разберат истини, които никъде другаде няма да научат, и които ще бъдат истинска храна за душата им. Това е мисионска работа, която всеки може да извърши.

